

nu niet tot hun begrip door — ergens de groep ingelooopen; het verwekte te minder opzien daar hij heel gewoon van wezen en uitzicht, schamel in de kleeren stak en zeker nooit een andere muts op 't hoofd droeg dan de stekelige witte haarbos die hem een tamelijk schavuitig voorkomen gaf. 't Wondere aan hem waren de twee groote, stralende kijkers, en de gouden klaarte die uit zijn gelaat scheen als een glans, maar dat kwam omdat hij stond in het licht van die vele keerskes en lanteerns die de kribbe verlichtten.

Zonder aarzelen of dubben was hij beginnen vertellen, zoodat de aanvang het voortzetten leek van iets dat sedert lang aan 't afspinnen was. Zijne stem klonk zacht en zangerig en op vriendelijken toon, en al wie 't aanhoorde kwam onder de bekoring alsof hun een lied voorgezongen werd: de geboorte van 't Kind Jezus in den stal te Bethlehem.

Maantje Vincke, den Trotten, Naten Mus, Termote, Sperluut, heel de bende, en de meisjes vooral, stonden er in 't rond elk in de houding gelijk spelers op het tooneel, alsof zij het verhaalde zagen gebeuren voor hunne oogen. Alle nevengedachten waren uitgeschakeld, ze voelden zich mede opgetild boven het werkelijke, hun eigen beleg en de bestaande omgeving vergaan, vervangen nu door het visioen dat voor hun verrukte blikken verscheen.

De knaap vertelde alsof 't een loopende waterke was; op 't bedrijf van den kerstnacht volgde de eerste jeugd van den goddelijken boreling, en daarop het omstandig verhaal van den moord der Onnoozele Kinderen. . . .

En nu, ineens, of geleidelijk, wie wist het? — veranderde het tooneel van uitzicht: de winternacht met sneeuw en vorst was weggesmolten, de duisternis opgeklaard; een luw windeke woei door 't hoogblauwe hemelgewelf en heldere zonneshijn laaide over het uitgestrekte landschap vol wuivende palm- en amandelboomen. Aanschouwelijk zagen de toehoorders nu Ons-lieve-Vrouw met 't Kind Jezus op den ezel dien Sint-Jozef bij den toom leidde, over bergen en dalen, langs kronkelende wegen voorttrekken, vluchtend naar Egypte. Juist zooals het op de kleurprenten in school stond uitgebeeld waar de jongens heele dagen op kijken moesten.

. . . . Hoe de reis verliep, met al de wondere tegenkomsten en mirakelen; hoe het Kindeke er aankwam, in de schaverlingen speelde met zijn kleuterspaan, op een touterpeerd reed door Sint-Jozef gemaakt, in zijn gaanmande liep met zijn valhoedje aan, in 't zand koeken bakte, aan zijn duimke zoog en overdaan van de hitte in slape viel terwijl de engeltjes vliegen, muggen en dazen wegdreven met groote palmblaren. Hoe leeuwen en tijgers vóór de deur kwamen spelen, de boomen neerbogen om hunne vruchten te laten plukken, en al de afgodenbeelden van heel Egyptenland in gruis vielen, en de heidenen in den waren God geloofden. . . . Drie jaar daarna, toen ze 't nieuws vernomen hadden van Herodes' dood, kliken en klakken ver-